

prima instanță: Judecătoria Hîncești
Judecător: V. Cotorobai
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎNCHEIERE

14 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas, Iuliana Oprea

soluționând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Societatea cu Răspundere Limitată „Garma-Grup”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Vipropat” împotriva Societății cu Răspundere Limitată
„Garma- Grup” cu privire la încasarea datoriei contractuale și a cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, prin care s-a
respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Garma-Grup” și s-
a menținut hotărârea Judecătoria Hîncești din 26 mai 2017,

c o n s t a ț ă :

La 20 septembrie 2016, SRL „Vipropat” s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva SRL „Garma-Grup”, prin care a solicitat încasarea de la pârât a
datoriei contractuale în mărime de 10 350 euro cu titlu de reținerea mijloacelor de
transport, încasarea datoriei contractuale în mărime de 500 euro cu titlu de datorie și a
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii societatea reclamantă a indicat că, la 07 octombrie 2015,
între „Handelsunternehmen Cutin”, cu sediu în XXXX, în persoana Irinei Cutin
(vânzător) și SRL „Garma-Grup” (cumpărător), a fost încheiat un contractul de
vânzare-cumpărare, obiectul căreia l-a constituit instalația de tip JMC 320, ce
reprezintă un agregat de generare, la prețul de 475 000 euro.

Ulterior, între părți au fost încheiate mai multe contracte și acorduri adiționale,
prețul contractului fiind modificat.

A indicat SRL „Vipropat” că, din culpa pârâtului, a suportat cheltuieli
suplimentare la transportarea bunurilor, ce au constituit obiectul contractului, cheltuieli
generate de reținerea mijloacelor de transport.

La fel, a susținut că la 01 iunie 2016 între părți a fost încheiat un acord
suplimentar, prin care s-a cesionat creanța în valoare de 10 850 euro SRL „Vipropat”.

A mai notat societatea reclamantă că, pentru a soluționa pe cale amiabilă litigiul
apărut, a expediat în adresa SRL „Garma-Grup” mai multe reclamații, care au rămas
fără rezultat, motiv pentru care s-a adresat în instanța de judecată, pentru operarea
sumelor datorate.

Astfel, și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. art. 572, 602, 666-668, 679, 704, 753, 756-757 Cod civil.

Prin hotărârea Judecătorei Hâncești din 26 mai 2017, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Vipropat” împotriva SRL „Garma-Grup”, privind încasarea datoriei contractuale și a cheltuielilor de judecată; s-a încasat din contul SRL „Garma-Grup” în beneficiul SRL „Vipropat” suma de 1 950 euro sau echivalentul în lei conform cursului stabilit de BNM pentru ziua achitării, cu titlu de prejudiciu pentru reținerea mijlocului de transport, suma de 1 291,68 lei taxa de stat achitată la înaintarea acțiunii. În rest, pretențiile reclamantului s-au respins, ca fiind nefondate.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 09 iunie 2017, SRL „Garma-Grup”, a declarat apel, solicitând admiterea cererii de apel, casarea parțială a hotărârii instanței de fond, în partea admiterii pretențiilor, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

În motivarea apelului a indicat că, prima instanță la adoptarea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, concluziile expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii, cât și au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept procedural.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2017, s-a respins apelul declarat de către SRL „Garma-Grup” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Hâncești din 26 mai 2017.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelant nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului, argumentele formulate în cererea de apel sunt neîntemeiate.

Totodată, instanța de apel a indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărâre legală și întemeiată.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, SRL „Garma-Grup” a înaintat cerere de recurs, prin care solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel din 23 noiembrie 2017, cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs constată că, decizia instanței de apel din data de 23 noiembrie 2017 a fost expediată recurentului la 12 decembrie 2017. Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 CPC, consideră recursul depus la data de 04 ianuarie 2018 în termen.

Prin referința înaintată la 05 februarie 2018, SRL „Vipropat” solicită declararea ca fiind inadmisibil a recursului înaintat de SRL „Garma-Grup”, invocând lipsa temeiurilor prevăzute de art. 432 Cod procedură civilă.

Pledând pentru admiterea recursului în sensul declarat, recurentul consideră că soluția instanței de apel este pripită, fapt ce rezultă din nedeterminarea naturii juridice a obiectului litigiului, criteriu care presupune prin sine lămurirea corectă și certă a situației de fapt și de drept.

De asemenea, susține că instanța de apel a examinat pricina în lipsa sa, nefiindu-i comunicat locul, data și ora ședinței de judecată.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de SRL „Garma-Grup”, urmează a fi declarat

inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat SRL „Garma-Grup”, este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

În cazul de față, argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că instanța de apel a examinat pricina în lipsa sa, nefiindu-i comunicat locul, data și ora ședinței de judecată, deoarece înscrisurile prezente la materialele cauzei denotă faptul că SRL „Garma-Grup”, a fost citată în proces (f.d.141).

Completul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr. 45701/99 § 137, ECHR 2001-XII). În același timp,

conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă în recursul declarat de către SRL „Garma-Grup” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SRL „Garma-Grup”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Garma Grup”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea